

על הפרק

(דבר ראש הכולל)

אליכם אישים יקרים אקרא

מקובלני מרבתינו ומאבותינו הקדושים זי"ע על גודל מעלת לימוד משניות לעילוי נשמת הנפטרים, ובעיקר שמציל את נפש האדם מדינה של גהנום, ומשנה אחת יכולה להעלותו לגן עדן, כפי שמובא במדרש תלפיות, כי אשר בן יעקב עומד על פתח גיהנום, וכל מי שיודע משניות או שלומדים משניות עוברים הוא מצילו משם. וזהו "מאשר שמנה לחמו" - שמנה אותיות משנה.

וכן מובא בספרים כי לימוד משניות עבור נפש המת היא טובה גדולה לו... "ואפילו איש זר שלומד משניות עבור איזה נפטר, מציל אותה מדינה של גהנום, ולימוד משניות הוא דבר גדול יותר מלהתפלל לפני התיבה" (עי' בספר ילקוט דת ודין, עמ' סה).

וכבר הביא בשו"ת הריב"ד (ס' ס"א):

"... ואם הרווחים אינם מספיקים לכל מה שציווה, יעשו מה שיכולים לעשות על כל פנים, כפי ערך הרווחים כגון ללמוד משניות לתועלת נשמתו... כי בוודאי לימוד משניות לתועלת נשמתו עדיף יותר מהדלקת נר נשמה ועדיף מכל הדברים, כמו ששינו ותלמוד תורה כנגד כולם..."

וכן רבים הם גדולי ישראל וגאוני הדורות, אשר בצוואתם שבכתב ביקשו מבניהם, מתלמידיהם ומחבריהם שילמדו משניות לזכותם ולעילוי נשמתם.

כנודע צוואתו של הגאון רבי עקיבא איגר שכתב:

"הריני מבקש את תלמידי וחברי ללמוד במשך השנה הראשונה כל יום ויום, פרק אחד משניות לזכות את נשמתו, וכן ביום הארצייט בכל שנה ושנה."

על כן אני קורא לכל איש אשר רוח של רחמים וחסד בו, להיחלץ חושים למען נשמות נידחות וכאובות אלו שעברו צער ויגון ואנחה רבה בחייהם, ויראו לעשות למענם עכ"פ חסד קטן זה לעזור ולסייע לקיום הכולל הלומד משניות לעילוי נשמתם. ישנם מאות נשמות נידחות, אנשים שלא זכו להיושע בבנים ובנות, אשר שמם זכרם נאבד ונשכח, ואין מי שילמד משנה אחת עבורם, ולנו היכולת לסייע לנשמות הללו.

ומן השמים תתברכו בכל הברכות האמורות בתורה לגומלי חסדים טובים, ונזכה לקיום הפסוקים: הראנו ה' חסדך וישעך תתן לנו, קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך במהרה בימינו אמן.

(חידושים והערות בענייני קדשים הנלמדים בכולל חצות "שומע תפילה")

בני עמודי דגריס

הניצול ממחלה, יכול לשמוע ברכת "הגומל" מאסיר משוחרר?

אנו למדים על קרבן תודה, אשר הובא לבית המקדש כתודה לקב"ה. לאחר שחבר בית המקדש, תקנו חז"ל לברך "הגומל" חלף קרבן התודה (רא"ש ברכות פ"ט סימן ג', ועיין שו"ת "חתם סופר" אר"ח סימן נ"א).

במאמר הבא נדון בהלכה מעניינת הקשורה לברכת "הגומל", ואשר פרטי דיניה נכרכים בספרי הפוסקים בצוואת עם דיני קרבן תודה המפורטים בסוגייתנו, כלהלן.

אדם שניצל מנס יכול לברך "הגומל" ולהוציא את חבריו ידי חובה: ה"טור" (אר"ח סימן רי"ט) פוסק, כי מי שניצל מצרה והתחייב בברכת הגומל, ושמע את חבריו מברך ברכה זו לאחר שניצל גם הוא מסכנה - אם כיון לצאת ידי חובתו בברכת חבריו יצא גם אם לא ענה אמן, שהרי המברך, החייב גם הוא בברכה זו, התכוון להוציא.

בקשר לכך יש לדון אם הלכה זו תקפה גם לגבי שני אנשים שכל אחד מהם חייב בברכת הגומל מסיבה שונה, וכגון, המחלים ממחלה קשה, יכול להוציא ידי חובה את רעהו שנחלץ מבית האסורים? בשאלה מעניינת זו התחבט בעל "אורים גדולים" [חכם ספרדי, חי לפני כשלוש מאות שנה, בן דורו של רבי אפרים נבון בעל "מחנה אפרים"], בפירושו על התורה (פ' צו, וצוין גם בגליון רע"א), והוכיח מסוגייתנו, כי אין אחד מהם יכול להוציא ידי חובה את זולתו, כלהלן.

יש להקריב קרבן תודה לשם הנס שממנו ניצל בעליו: בגמרא נחלקו רבה ורב חסדא אם "תודה ששחטה לשם תודת חבריו" כשרה או פסולה. כגון, ראובן שהחלים ממחלה קשה, הביא קרבן תודה. סמוך לו עמד שמעון, שהביא גם הוא קרבן תודה על החלצותו מבית האסורים. הכהן שהקריב את תודת ראובן שהבריא, טעה וחשב שראובן מביא קרבן בשל החלצותו מבית האסורים, כשמעון, והקריב לשם כך את הקרבן. במקרה זה נחלקו רבה ורב חסדא אם הקרבן נפסל (עיין "ברכת הזבח" ו"חק נתן" שמפרשים את הגמרא באופן זה, אך, אין פירוש זה מוסכם. עיין "קרבן אורה" ועוד אחרונים).

לכל סוג של נס ייחודיות משלו: נמצאנו למדים, כי לכל סוג של נס ייחודיות משלו, וקרבנו של הניצול מנס פלוני, הוא קרבן לשם אותו נס בלבד, ולא קרבן תודה כללי, עד שלדעת רב חסדא, אם לא עשה כן, לא עלה לו הקרבן לשם "תודה". מעתה, ראובן המברך ברכת הגומל על החלמתו ממחלה, אינו יכול להוציא ידי חובה את שמעון שנחלץ מבית האסורים. שכן, לו היה שמעון, האסיר שנחלץ מבית האסורים, מברך ברכת הגומל בעצמו אך מתוך כוונה על החלמתו ממחלה, בעוד שמימי לא התעטש, ודאי שלא היה יוצא ידי חובתו בברכה זו. ברור, אפוא, כי שמעון, האסיר לשעבר, גם אינו יכול לצאת ידי חובה בשמיעת ברכת "הגומל" מפי ראובן המברך ברכת "הגומל" על נס החלמתו ממחלה [עיין שם שאף למד כן מק"ו].

ויעיין בס' "בשבילי ברכת הגומל" שהעיר ע"ד, וכנראה שה"אורים גדולים" פי' שלא נחלקו רבה ור"ח אלא לעניין פסול הקרבן, אבל לכו"ע כל הודאה היא נפרדת. אמנם, אם ראובן ושמעון נחלצו מאותו סכנה, רשאי כל אחד מהם להוציא את חבריו ידי חובה. ראוי לציין את דברי ה"משנה ברורה" (סימן רי"ג ס"ק י"ב), לגבי ברכות הנהנין, "שכעת המנהג פשוט" שכל אחד מברך לעצמו, "ואפשר, משום שאין הכל בקיאים להתכוון לצאת ולהוציא, מלבד שיש לחשוש להיסח הדעת (עיין שו"ת "מנחת שלמה" ח"א סימן א' אות ב', ו"פסקי תשובות" סימן רי"ג הערה 8).

כשה"חתם סופר" זצ"ל בירך "הגומל" בלשון רבים: עד כה עסקנו בשני בני אדם שכל אחד מהם חווה את נס הצלתו בנפרד. אולם, כאשר מספר אנשים חוו נס מסוים יחד, ברור מאליו כי אחד מהם רשאי להוציא את רעיו ידי חובה, כפי שגם העיד ה"חתם סופר" זצ"ל ("ספר הזכרון" עמ' כ"ה), לאחר נס שאירע לבני קהילתו: "עליתי לתורה, וברכתי ברכת הגומל בלשון רבים [שגמלנו כל טוב], ואנשי ק"ק פרשבוגר שהיו עמי ענו אחרי בלשון רבים: מי שגמלנו כל טוב הוא יגמלנו כל טוב סלה". כמובן, שהנוכחים האחרים באותו מעמד, שלא היו שותפים לנס זה, חייבים לענות "מי שגמלכם כל טוב, וכו' ("פסקי תשובות" סימן רי"ט הערה 89).

(מאורות הדף היומי)

למען נשמות נידחות

הם חיו בעולמנו, הסתובבו ברחובותינו, הלכו בצידי הדרכים, התפללו יחד עימנו וגראו בציבור כאחד האדם, אבל על פניהם היה נסוך דוק ועצב תמיד, העצב הגדול ביותר בעולם.

צער איום וממוסס של חשוכי בנים.

להורים-שזכו לראות בנים ובנות - קשה לתאר צער זה, והלוואי שלא נדע יותר מצרה גדולה זו.

זהו צער בלתי נתפס. פוגע בנפש האדם פנימה, פגיעה אנושה לאורך שנים.

ככל שהשנים חולפות ומתגברות, והמחשבות מתגברות, והעובדות מתבררות כי אכן לעולם לא יזכה זוג זה לזרע של קיימא, הרי שהכאב בלב מתגבר עד אין קץ, וייסורי הנפש גורמים צער עמוק שכזה, ששום שק של דמעות לא יוכל להכיל ולפוגג, צער הכובש את הלב באורח קבע ואינו רוצה לעזוב.

חלקם התמודדו עם ניסיונות שונים ומשונים לשנות את רוע הגזירה, הרבו בתפלות, חלקם אף השקיעו מומן ודמים ברופאים ובתרופות, אך לאחר זמן עקר, ואין-ספור כישלונות ואכזבות מרות - נואשו מלנסות והרימו ידיים בייאוש עמוק. ביש מקור דמעותיהם.

האדמו"ר מצאנז - קלויזנבורג זי"ע
משתתף בתפלה ע"י הכותל המערבי

הם חיו כאן בעולמנו חלקם חיים ארוכים, חלקם פחות, ולאחר כך וכך שנותיהם - הם עלו ונתעלו לעולם שכולו טוב, לעולם ששם מקבלים תשובות על כל השאלות, ומתברר חשבון שמים לאשורו, למה ומדוע.

הם אמנם חיו בעולמנו שלנו, חלקם אף היו מוכרים היטיב לציבור הסובבים, אך בגזירת שמים וכדרכו של עולם הם נשכחו עם השנים, לא היו ילדים ששימרו את יום ה"ארצי" שלהם, ושםם אבד בתהום הנשייה.

חסד של אמת כפשוטו!

כל זה היה נכון, עד להקמת הפרויקט "חסד של אמת" - המיזם המרכזי והמהותי בכולל "שומע תפלה" שעל-יד הכותל המערבי.

יוזמה מבורכת מבית כולל "שומע תפלה" הפועל מזה כמה שנים סמוך לכותל המערבי, החלה בלימוד משניות לעילוי נשמתם של ערירים שאין להם מכר וגואל, שלא זכו לזש"ק, ערירים חיו וערירים נפטרו לעולמם.

בכולל "שומע תפלה" לומדים משניות מדי ערב, מדליקים נרות ואומרים קדיש לעילוי נשמתם, במטרה אחת של חסד של אמת, חסד שאין בו שום תשלום ושום גמול, אלא עשיית חסד לטובת אלו הזקוקים לכך נואשות. חסד לשם חסד.

ולזרעכם עד עולם, ובטוח שנשמות אלו ילמדו זכות עליכם בכל עת וזמן.

השם הנכבד לברך ולהודות

לצד תרומה קבועה, ניתן יהיה גם להקדיש את שמכם על הפרויקט כולו, ולהנציח שם שתבחרו על פרויקט חשוב זה לדורי דורות. שם התורם יונצח בקביעות באתר הממוחשב ובעלון הכולל המופץ מידי חודש בחודשו, ואברכי הכולל אף ילמדו ויתפללו להצלחתו ולהצלחת בני משפחתו בכל מעשי ידיהם, בבריות גופא ונהורא מעליא.

לתרומות ולפרטים: ניתן לפנות למשרדי הכולל, או לרכז הכולל במס' טלפון: 05731-81338

מפעל חסד אדיר

עלות הקמת המערכת הממוחשבת מסתכם בסכום רב של למעלה מ-18,000 ש"ח, והפעלתו השוטפת ותחזוקה קבועה כולל משלוח שמות למעוניינים בכך - מגיע לסכום קבוע של כ-700 שקל בחודש. בתרומה קטנה אתה יכול להיות שותף למפעל חסד אדיר, שיצטרב בחשבונך העתידי בשמי שמים.

עזרו לנו להקים לאותם אנשים נשכחים יד ושם- טוב, כדי שלא ישכחו אותם, וכדי שיוכלו לזכות לעילוי נשמה ולטובה במרום, אשר לא הם ולא קרובי משפחתם משלמים עבורם ומשתתפים בהוצאות, והלימוד הינו חסד של אמת כפשוטו.

אין כל ספק כי זכות נצחית זו תעמוד לכם

על הפרויקט "חסד של אמת"

א. לימוד משניות, הדלקת נר ואמירת קדיש מידי ערב לעילוי נשמת הנפטרים שאין להם מכר וגואל.

ב. הקמת מערכת ממוחשב שירכז את כל שמות הנפטרים, לטובת הכלל ולמען אותם הנשמות. כולל אפשרות לעדכון והוספת שמות נוספים למאגר ע"י הציבור הרחב. המאגר יפורסם ברבים, במוקדים ובאתרים ציבוריים שונים.

ג. גיבוש קבוצת מתנדבים שאינם נמנים על חברי הכולל אשר ילמדו משניות ביום ה"ארצי" של הנפטרים הללו, ואף יפיצו את שמות הנפטרים לזיכוי הרבים.

חסד של אמת

(ימי זכרון של יהודים שלא זכו להניח אחריהם זש"ק, ואברכי הכולל לומדים עבורם משניות)

חודש כסלו		ז'	ח'	ט'	י'	י"א	י"ב	י"ג	י"ד	ט"ו	ח"ו ב"ר בצלאל דוד הלוי	ט"ז
א	סימא אסתר ב"ר צבי הירש <th>י"ז</th>											י"ז
ב'	ר' ארי' ב"ר מיכאל											י"ח
ד'	ר' יוסף זיידל ב"ר מנשה											י"ט
	ר' יצחק ב"ר חיים תש"ע											
ה'	ר' יעקב ב"ר חיים הלוי											כ"
	ר' יעקב ב"ר חיים ארי'											
	ניחא ב"ר אברהם											
ו'	הב' זאב ב"ר שבתי יצחק											כ"א
	רחל ב"ר יעקב											
ז'	הב' אברהם זאב ב"ר חיים אהרן											כ"ב
	רוזה ב"ר אברהם											

ט"ז	ר' דוד יודא ב"ר אשר
י"ז	הג"ר שמואל ב"ר אברהם יודא אלטר
י"ט	הג"ר משה ב"ר משה
	ר' יודא לייבוש ב"ר מנחם מנדל
כ"	ר' משה ישראל ב"ר יעקב מרדכי
	אסתר איידל ב"ר יוסף צבי
כ"ו	ר' מרדכי יודא ב"ר אברהם
	ר' אהרן מנחם ב"ר אשר
	ר' מרדכי גימפל ב"ר יקותיאל יודא
כ"ח	הב' משה ב"ר רבי שמשיאן
כ"ט	ר' מרדכי ב"ר בוליסה

לעדכון שמות, לתרומות ולפרטים נוספים ניתן לפנות למשרדי הכולל בטלפון מס' 0722-81-85-82 או בכתובת מייל: ShTfila@gmail.com ת.ד. 41278 ירושלים

כך נרכשה מגרש הישיבה מידי הוואקף המוסלמי

זה היה באחד מימי שנת תר"ס. נציג רשמי של ממלכת אנגליה בארץ-ישראל, שנשלטה באותם ימים על-ידי הטורקים, התייצב בפתח ביתו של ר' בן-ציון חזן בירושלים והגיש לו תעודת אזרחות אנגלית. מאותו יום והלאה נהגו בו ערביי העיר זהירות יתרה, מחשש להסתבך עם נתין אנגלי.

מה גרם לנציג אנגליה הגדולה להעניק תעודת אזרחות לתושב הרובע היהודי, ומה הסתער מאחורי מחווה בלתי-שגרתית זו?

ובכן, מעשה שהיה כך היה:

חודשים אחדים קודם-לכן עלה בליבו של הנגיד היהודי הספרדי, יוסף שלום, להקים בית-מרפא יהודי בירושלים שבין החומות. התברר לו כי לא ד"י בשני בתי-המרפא הקיימים כבר - 'משגב לדך' ו'ביקור חולים'. איש מצליח ורב-פעלים היה יוסף שלום. מוצאו מבגדד. מושבו באותה עת היה בקלקתה שבהודו, ומצודתו הייתה פרוסה על ענף הטקסטיל במדינות רבות בעולם.

קודם מימוש התכנית פנה הנגיד מקלקתה למורו ורבו, רבי יוסף-חיים, בעל ה'בן איש חי'. תשובת הרב הגדול הפתיעה את הנגיד: "לרפואת הגוף יהיו אחרים שידאגו, אך לרפואת הנפש איני רואה רבים הדואגים. עצתי אפוא היא, כי תקים בכספך בית-מדרש גדול לחכמים, סמוך ככל האפשר לשריד בית-תפארתנו". הנגיד הגדול לא הררה לרגע אחר הוראת רבו.

מכיוון שכאמור ישב בהודו ועסקיו היו מסועפים, מינה הנגיד כנאמנו לביצוע המשימה את אחד מתלמידיו המסורים של ה'בן איש חי' - ר' בן-ציון חזן. זה שימש חזן בית-הכנסת האיטנבולי בירושלים שבין החומות. תלמיד-חכם היה, ממוחל ואיש-סוד, שהצטיין בהכרת מזגם ודרך התנהלותם של שכניו הערבים.

החל ר' בן-ציון לתור אחר מקום מתאים להקמת הישיבה. חיפש ומצא גבעה נישאה, מול הכותל המערבי. רבו, ה'בן איש חי', סמך את ידיו על הצעה ונתן להתמלמד את ברכת הדרך לביצוע התכנית. הדרך להשגת הקרקע לא הייתה פשוטה כלל. זו הייתה בחזקת הוואקף המוסלמי, שסירב בכל תוקף למכור מאדמותיו ליהודים.

מצויד בברכת רבו הגדול וחזרו רצון עז להצליח במשימת-הקדוש, יצא ר' בן-ציון לעבר ביתו של ראש הוואקף. הרעיון שהגה היה נועז, והביצוע - מסוכן. קודם צאתו הכין סלסילה גדולה ונאה, שבתחתיתה מטבעות זהב נוצצים. שלושים אלף לירות זהב! מעל המטבעות פיזר פירות נאים, משובבי-עין.

כך התייצב על מפתן ביתו של ראש הוואקף. זה הביט בר' בן-ציון ובסלסילה שבידו, ובעיניו למודות-הניסיון הבין כי יש בה יותר מאשר

סתם פירות. בהבליעו חיך ערמומי הזמין את ר' בן-ציון להיכנס פנימה, והשיחה התגלגלה. תאוות הממון של ראש הוואקף גברה על שנאת היהודים שבו, והוא הבטיח לאורחו לעשות כל שביכולתו כדי למכור לו את השטח המבוקש.

לאחר שיצא ר' בן-ציון מביתו של ראש הוואקף בדק האחרון את תכולת הסלסילה וידע כי לא טעה. קופת הוואקף תקבל את שלה, אמר בליבו, וגם אני אקבל את שלי...

כעבור כמה ימים כונסה אסיפת ועד דחופה של חברי הוואקף. החברים נדהמו מהודעת ההתפטרות הפתאומית שהנחית עליהם ראש הוואקף הוותיק והמנוסה. "למה ומדוע?!", נזדעקו. "איני יכול עוד!", אמר הראש בדאגה מעושה. "הקופה ריקה ואין עוד בכוחי לשאת הכבד".

בפנים מכורכמות הקשיבו החברים לדברי הראש. "האם אין בידי הוואקף נכסים שאותם אפשר למכור ולהזרים כסף לקופה הריקה?", שאל אחד הנוכחים. פניו של ראש הוואקף החמיצו למשמע השאלה. "יש", אמר, "אדמות". הוא השתתק לרגע ומיד הוסיף, "ולמעשה יש אפילו קונה לאחת הקרקעות של הוואקף".

עיני המתכנסים אורו. "אם-כן מה מעכב?!", קפצו כמה מהם ביחד.

"יש רק בעיה אחת", השיב להם הראש וקפץ את שפתו, "הקונה הוא יהודי".

פניהם של החברים קדרו באחת. האספה נמשכה עוד כאשר חרב האיום בהתפטרות של ראש הוואקף מונפת מעל ראשי הנאספים. זה היה הדבר האחרון שרצו בו, כאשר מצב הקופה ממילא בכי-רע.

לבסוף, באין ברירה וכמי שכפאם שד, אישרו את העסקה. בערמומיותו הצליח ראש הוואקף להוליך את חבריו אל ההחלטה שחפץ בה. הוא אף לא גילה להם כי הקרקע המדוברת שוכנת על הגבעה מול הר הבית. לו ידעו זאת, לא היה סיכוי שיסכימו.

כשהתפרסם דבר העסקה ברבים, כבר היה מאוחר מדי. ניירות הבעלות החתומים כדת וכדין היו עמוק בכיסיו של ר' בן-ציון.

מאותו יום החל ר' בן-ציון לקבל איזמים על חייו. כל אימת שחלף בשוק הערבי היו הרוכלים מעבירים אצבע על צווארם, רמז על עתידו הצפוי.

האיזמים על חייו גברו והלכו, עד שנכנס לתמונה הנגיד ר' יוסף שלום מכלכותא. הוא ניצל את קשריו הטובים בחלונות הגבוהים של הממלכה האנגלית, ששלטה אז בכלכותא. זו נענתה לבקשתו והעניקה ליהודי הירושלמי תעודת אזרחות אנגלית.

מאותו יום פחתו האיזמים על ר' בן-ציון, עד שפסקו כליל.

על הגבעה הנישאה מול הכותל המערבי הוקמה כעבור זמן הישיבה הגדולה - 'פורת יוסף'.

(שיחת השבוע)

ההבטחה בלב הג'ונגל ההודי...

שביל. מזנון אזל, ובכוחותיו האחרונים הקים אוהל לפני שנפלה חשיכה גמורה.

אחיותו בטבע נגמרה. כל מה שלמד במסגרת הכת הסתבר כחזב. לא נותר בנפשו מאומה, פרט להחלטה שכאשר יחזור לארץ, יבדוק את היהדות. אז נזכר בדברי אחותו שאמרה פעם כי מי שנעשה לו נס צריך להגיד "הגומל", וכן זכר שיש מושג ביהדות שנקרא "נדר", שאומרים אותו בעת צרה. הוא התחנן מקירות לבו: "אם אתה נמצא כאן, תדע לך שאם תוציא אותי מפה חי, אלך לברך ברכת הגומל בכותל!".

לאחר מכן נרדם. בבוקר התעורר בתקווה. הוא נזכר שבמקרים של איבוד דרך צריך לחזור לנקודה שממנה החל לתעות. אמנם זהו שיגעון טיפס על ההר התלול הזה, אבל היו לו כוחות מחודשים. הוא טיפס עד לפסגה, שם ראה לפתע שביל קטן עם לולאה לצידי איילים. הביט מסביב ונגלה לנגד עיניו מראה מיוחל: באמצע היער עלתה תמרת עשן.

אין עשן בלי אש, ואין אש בלי איש. הוא החל לנוע לעבר העשן ולאחר יומיים הגיע ליעדו. מצא מאהל של מקומיים הרועים את פרותיהם ביער. הם נתנו לו לחם חודי וחמאה, והראו לו את הדרך חזרה. כאשר הגיע לעיר הגדולה, השיג כרטיס טיסה לארץ.

דרור נחת בארץ בחג שבועות לפנות בוקר. שנה לאחר שיצא, חזר במפתיע לבית הוריו בירושלים. אמו קידמה את פניו בצהלה. הוא העיר את אחיו יניב ואמר לו: "בוא נלך לכותל! יש לי איזה עניין לסגור שם".

יניב נדהם לראות את אחיו רוכן מעליו לאחר שנת היעדרות, ועוד מבקש ממנו ללכת לכותל. הם הלכו ברגל מביתם ברחוב טשרניחובסקי אל הכותל. כאשר הגיעו, נגש דרור לאחד ממנייני השחרית וביקש לומר "הגומל". המתפללים הביטו בהשתאות בבחור עם השיער הארוך והבגדים ההודיים, המבקש לברך "הגומל".

מישהו ניידב לו כיפה, והוא אמר את המשפט שהורו לו לקרוא בסיור. לאחר מכן חזר עם אחיו דרך העיר העתיקה לכיוון שער יפו. כאשר עלו בחזרה, ראו לעומתם יהודים הדוריי פנים עטופים בטליתות לבנות, יורדים להתפלל בכותל את תפילת החג. לפתע התאהב בהם ואמר לאחיו: "תראה איזה יופי! איזו זכות להיות יהודי! מה לי וללבושי הגלגלות האדומות?!" האם יש בעולם כולו מראה יפה יותר מיהודי עטוף בטלית לבנה שהולך לעבר הכותל?...

(עין רואה)

דרור נהג לשבת בספריה העניקה בדרמסלה שבהודו, שהכילה את כל ספרי הכתות שבעולם. שעות ארוכות עבר על הספרים, תרגם וסיכם במחברותיו. הוא ייחל להפוך למאסטר הלוש גלילה אדומה, שיפיץ את שיטת הדלא-למה לכל העולם ובפרט לעם ישראל.

יום אחד שוטט בספריה וראה מעל לארונות הספרים חוברת בעברית בשם "מסע". דרור רתח: ברחתי מירושלים, והם רודפים אחרי עד לכאן כדי להחזיר אותי בתשובה! הוא יצא מהספריה כדי לשורפה. בדרכו הררה: לפני שאהפוך את החוברת המיסיונרית הזאת לאפר, אולי אראה מה כתוב בה.

הוא נכנס למסעדה, הזמין משהו והחל לקרוא סיפור של רבי נחמן מברסלב בשם "מעשה ברב ותלמיד". זו הייתה הפעם הראשונה שבה התייחס ליהדות כאל דבר רוחני. הוא קרא את הסיפור, לא הבינו עד הסוף, אבל חש בבירור שהוא נפגש לראשונה בחייו עם אמת. השפה הקדושה, הסיפור החזק ועניין הצדיק ריגשוהו, והוא החל לבכות.

אז חש בקיפאנו הרגשי. השיטה הטיבטית מבוססת על חידוד המח וביטול הלב. הספרים הרבים שקרא כאן לא נגעו באמת בנפשו, ולפתע כמה שורות בחוברת קטנה ומקומטת גורמות לו לבכות... מה קורה כאן?

דרור החליט לברר את העניין עד תומו. בתקופת שהותו בכת עשה מדיטציה על נושאים רבים. כעת החליט לעשות מדיטציה על נושא אחד, אבל בהתמדה. אם ירגיש שזו האמת, יילך איתה עד הסוף, ואם לאו - יחתוך. הכין לעצמו תרמיל לחודש ויצא לעבר יער הימלאיה, שם מצא מקום נידח בקצה יער ליד פלג הנובע מקרחון. לאחר כמה תעניות מייגעו במקום, התקדם במסלול, ואז נוכח לפתע שתעה בדרכו. למרות שהיה מומחה לניווט, לא זיהה את מיקומו. הפשרת השלגים מחקה את המסלול. הייתה בידו מפה, אבל בקנה מידה קשה לניווט. הוא המשיך הלאה עד שאיבד את דרכו לחלוטין.

הוא הגיע לגונגל מלא מהמורות, מקום שלא עוברים בו בני אדם. יד במדרון תלול מגובה 1,200 מטרים בתקווה להגיע למטה לשביל. ככל שחלפו השעות, חש שהוא זקוק לכח על-טבעי כדי לצאת מהסבך שאליו נקלע.

כאשר השמש שקעה, הגיע דרור לתחתית המדרון. במקום שביל, מצא נהר שוצף שמימי מפרקים סלעים. אי אפשר היה בשום אופן לעבור בתוכו. חתיכת עץ שזרק הפכה תוך שנייה לשביבים. כעת איבד את תקווהו למצוא

קריעה על מקום המקדש בזמן הזה

ישנם חילוקי דעות בין הפוסקים לגבי קריעה בראיית המקדש, באיזה ראייה מחויבים בקריעה. בפאת-השולחן כתב שיש לקרוע על ראיית הכותל או הקובה (=הכיפה) שעל מקום המקדש, וכך פסק הג"ח. הרב שריה דבליצקי והרב טיקוצ'נסקי (ספר א"י כ"ב, ז) קבעו שרק הרואה את רצפת העזרה קורע, ולפי זה גם המבקר בכותל אינו צריך לקרוע, שכן אין הוא רואה את רצפת ההר.

ימים שאין קורעים בהם: ברור שבשבת וביו"ט אין קורעים. הרב טיקוצ'נסקי מזכיר בספרו (עיר הקודש והמקדש פרק י"ז) את מנהג הספרדים הקדום בירושלים שלא לקרוע גם בחול המועד, וכך פסק גם הגרש"ז אורבאך שאין לקרוע בחוה"מ. בנוסף לימים הנזכרים, שבהם קיים יסוד הלכתי מוצק שלא לקרוע, קיים מנהג ידוע בירושלים שאין קורעים ביום שאין אומרים בו תחנון (אמנם לא מצאנו מקור מהימן למנהג זה, אך שמענו שכך נוהגים גם היום).

מי שהיה במקום לפני פחות משלושים יום: הירושלמי בברכות (פ"ט ה"ב) מביא שאלה ששאל ר' שמעון קמטרא את רבי אבא: האם הוא, שהולך ושב תכופות לירושלים, צריך לקרוע? רבי אבא השיב לו: "תוך שלושים יום אין אתה צריך לקרוע, לאחר שלושים יום אתה צריך לקרוע". מכאן הבינו הפוסקים שאם אדם קרע על ראיית מקום המקדש, ירושלים או ערי יהודה ושב לאותו מקום לאחר פחות משלושים יום - אין הוא צריך לקרוע. הפוסקים דנו בדינו של אדם שראה את מקום המקדש לראשונה ביום שאין קורעים בו (למשל, בשבת) ושב וראה אותו פחות משלושים יום מאוחר יותר. הפתח-תשובה מביא את שו"ת תפילה למשה, שכתב שאדם כזה צריך לקרוע, אך החת"ס סופר, הרד"ק, הרב טיקוצ'נסקי והגרש"ז איירבאך צידדו שאין צריך לקרוע. לכן יכול אדם לכוון את ימי שהותו בירושלים ובכותל לימים שאין קורעים בהן - ואז פטור הוא מקריעה כשחוזר לשם בתוך שלושים יום. מובן שכל שהות נוספת (גם אם לא קרע בה) מתחילה ספירה מחודשת של שלושים יום נוספים שאין צריך לקרוע בהם.

הרה"ג ר' משה פריד שליט"א מביא בספרו "וישמע משה" ששאל את מרן פוסק הדור הגר"ש אלישיב שליט"א: מי שהלך לכותל המערבי בחול המועד או בשאר יום שפטור מן הקריעה, כשהולך אחר כך פעם אחר בתוך שלשים ביום שחייבים בקריעה, האם עליו לקרוע כיון שלא קרע בפעם הקודם שה' שם. והשיב: אינו צריך, כיון שראה אותה בתוך שלושים יום.

הגר בירושלים: הרדב"ז בתשובה כותב "ולענין הדר בירושלם ועברו עליו שלושים יום שלא ראה בית המקדש אם חייב לקרוע או לא - הדבר ברור אצלי שחייב לקרוע כשרואה אותה... וכתבתי כל זה אף על פי שהוא פשוט לפי שראיתי שאין העם נוהגים בזה ואתה תהיה מן הנוהגים" (ח"ב סימן תרמ"ו). מתשובתו של הרדב"ז ברור שכבר בזמנו היה מנהג שאדם הדר בירושלים אינו צריך לקרוע על ראיית המקדש אפילו אם לא ראהו יותר משלושים יום (הגם שהרדב"ז עצמו אינו מסכים למנהג זה). גם בימינו יש מתושבי ירושלים שנהגו שלא לקרוע על ראיית מקום המקדש גם אם לא ראוהו יותר משלושים יום (הרב מברסקי, הגרמ"ל דיסקין וכן ר' שמואל מסלנט נהגו לשוב לכותל כל שלושים יום ולא לסמוך על המנהג. מאידך, רבים נוהגים שלא לקרוע אף אם לא ראו את מקום המקדש שלושים יום).

ואלו יעמדו על הברכה

(זכות הפצת התורה וזיכוי הרבים יעמוד להם ולזרעם אחריהם)

לקיים ננו חנמי ישראל

התפילות בחודש זה הוקדשו לרפואות השלמה של הגאון הגדול

מרן פוסק הדור רבי יוסף שלום בן חיה מושא שליט"א אלישיב

הקדוש ברוך הוא ימלא רחמים עליו להחלימו ולרפואתו ולהחזיקו ולהחיותו וישלח לו רפואה שלמה מן השמים לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל, רפואת הנפש ורפואת הגוף, השתא בעגלא ובזמן קריב. ונאמר אמן.

נתרם ע"י תלמידו חביבו הרה"ג ר' משה פריד שליט"א

וכל אשר יעשה יצליח

שגורה בזאת מלא הטנא ברכות קדם האי גברא רבא ויקירא אהוב למעלה ונחמד למטה, עוסק בצרכי ציבור באמונה, לבו לב זהב, עומד לימינו בכל עת ועונה בסר פנים יפות ומסבירות, ועושה גדולות ונצורות למען הצלחת הכולל, ה"ה

הרה"ח ר' חיים שמואל גשטטנר שליט"א מונכ"ל "עילית דפוס"

לרגל המעבר למשכן החדש והמרווח ברחוב רשב"י 29 מודיעין עילית

יהא רעווא שיראה ברכה והצלחה בכל עסקיו, ובכל אשר יפנה ויעשה יצליח ה' דרכו בטוב ובנעימים, וירוה רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצאי חלציו, ואך טוב וחסד ירדפוהו לאורך ימים ושנים טובים, ובמהרה יזכה יחד עם כל אחינו בית ישראל לחזות בבנין בית תפארתינו בביאת ינון משיחנו אמן.

המברכים נאמנה ראובן צבי כהנא - ראש הכלל רבני ולומדי הכולל

ברכה מיוחדת שלוחה בזאת מעומקא דליבא, קדם ידיינו הנעלה והנכבד, המוסר נפשו ועושה גדולות ונצורות למען הצלחת הכולל, ה"ה הרה"ח ר' יחזקאל סג"ל לנדאו שליט"א לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו למול"ט, יהי רצון שירוה ממנה ומכל יוצ"ח רוב נחת מתוך בריות גופא ונהורא מעליא, אמן.

חשבת ביידיקת ראובן צבי כהנא - ראש הכולל

ברכה מרובה שלוחה בזאת קדם האי גברא רבא גדול מחזירי התשובה בדורנו

הרה"ג רבי זמיר כהן שליט"א יו"ר ומקים ארגון "הידברות"

לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסיו בתו עב"כ במזל"ט ובשעטומ"צ

חיותם בברכה ראובן צבי כהנא - ראש הכולל

שירות מיוחד

מוסדות וארגונים שמעוניינים להעביר את שמות התורמים שלהם בכדי שמנין מאברכי הכולל יתפללו עבורם 40 יום רצופים בכותל המערבי בחצות הלילה.

נא ליצור קשר בפלאפון מס': 057-3181-338

כל הישועות והרפואות בכותל המערבי!

תרום להחזקת הכולל ומנין תלמידי חכמים לומדי הכולל שליט"א יתפללו עבורך ועבור בני ביתך בכותל המערבי לישועה והצלחה בכל העניינים משך 40 יום רצופים

0722-81-85-82

